

Q. B. P.

34.

De

PRINCIPIS PRIMOGENITI JURE & OFFICIO

Aphorismos Politicos

Consentiente Ampliss. Facult. Phil. Aboensi.

PRÆSIDE

VIRO CL.

Mag. ALGOTHO A.
SCARIN,

Histor. & Philos. Civil. Profess.
Reg. & Ord.

Ad diem XII. Aprilis anno 1738,

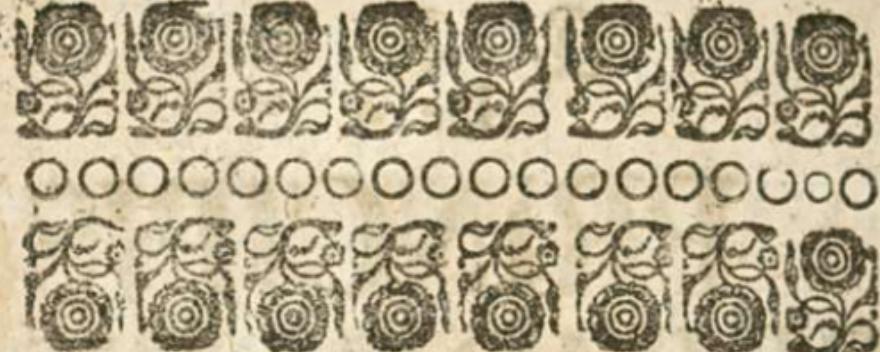
DISSERTATIONE GRADUALI

Publicæ disquisitioni submittit

MICHAEL LEBELL

Ostrobothniensis

ABOÆ, Exc. Joh. Kiæmpe, R. Ac. Typ.

Aph. I.

Inter varias illas, de quibus progenies superioris ordinis locique hominum, extin-
ctis parentibus, sibi gratula-
ri possit prærogativas; nullam in-
vehimus, quæ palmam præripe-
re queat primogenitura. In hæ-
reditatibus enim regnum, præ-
i tertim successivorum exspirant,
saltem raiissime stare & cum pri-
mogenituræ jure æqviparari pos-
sunt representationes, vicariæ
administrations, testamenta, pa-
&a, donationes, ultimæ, ut loqui
amant, voluntates, & qvæcun-
que id genus fuerint alia.

Aph. II.

Aph. II.

A pud veteres Græcos, præci-
pue vero Hebræos legimus
jus hoc floruisse, ut in nullis
non aliis casibus, ita in primis in
muneribus prenſandis & familiis
herciscundis. Præter illos, non pau-
ciores numero alias nationes, ei-
dem penes ſe quoque inſtituto,
in bonorum qvorumcunqve ſuc-
ceſſionibus locum dediſſe, anna-
les teſtantur. In ſucceſſionibus re-
gnorum, certe ad robur & ſe-
curitatem civitatis, in illa vitæ
hominum fragilitate & rerum o-
mniū inconstantia, hæc ratio
derivandi imperii, præſertim ubi
principatus obtinet, nusquam
non invaluit. Qui animum non
prorsus holiptem ex iuris pruden-
tia publica & historica retulerit,
ignorare non potest, hodie quo-
que Gallos, Polonos, Tartaros,
Rusſos, Anglos, Germanos, Hi-

Ipanos, Danos, Scotos imo Svedos
Gothos nostros exterios & indigenas, ut ceteras gentes taceamus, hoc institutum sequutos fuisse & quasi de manu in manum traditum sancte & perpetuo ferè servasse.

Aph. III.

Us hocce non explicatum voluntus per prærogativam quandam absolutam naturalem, qua primogenitus, subsequentem ordinis nascendi sobolem, instituto naturæ quodam in imperio anteverterat. Neque per majoratum, (quem nonnulli etiam majoricatum appellant,) iuxta quem non maximus natu liberorum ultimi regis, sed in tota familia semper dignissimus judicatur regno succedendo. Sed definimus hoc idem, quod sit dignitas quendam moralis, qua in principatibus individuis & a superiore alio

alio independentibus in sobolem
masculinam primigeniam fami-
liæ regnantis, vacante regno, ce-
teris præteritis consangvineis pro-
ximis, majestas & successio im-
perii derivatur.

Aph. IV.

Adserimus ius hoc independēti
jure vel rarissime valere in re-
gnis fidei commissoriis, ubi non
ad principem pertinet universa
proprietas: sed in sua quæcūq; domi-
nia cum pleno & directo possi-
dendi jure, res civitatis descriptæ
sunt: verum semper in patrimoni-
alibus, in quibus adeo non pro-
pter rem publicam reges, quam
magis res publica propter reges
esse dicitur. Cum enim hæc re-
gna, quemadmodum ceteræ opes,
& quæ eodem spectant jura, pa-
rentum cura & periculo sint ad-
quisita: ita supponimus regnan-
di jus quoque, ceterorum bono-
rum

rum lege, post parentum fata,
regulariter ad proximum, puta
intestatum hæredem, naturæ
qvodam munere devolvi. Inter-
im cum partitio regni non cum
maximo illius detrimento solum;
verum ipsius regiæ familiæ con-
vulsione quoque sit conjuncta, ita
ut regnum cum privatis hæ-
reditatibus, in illo qvidem pun-
cto paria facere non possit: salva
igitur consequentia concludimus
ad primogenitum potius quam
postgenitos regnum transcendere
debere. Præsertim cum ordi-
narie censeatur ille ceteros libe-
ros deinceps natos, ut ætate, ita
etiam prudentia tempestiva ma-
gis, itemqve aliis elegantissimis
studiis principe dignis antecelle-
re; adeo ut hic, qvod regni &
illius intersit salutis, prius & per-
fectius ubique curare possit. Quid?
qvod, cum fratres in relatione

ad parentes suos, æqvales semper
habeantur: insuper videre pro-
num qvoqve est, ad evitandas ex-
itiales discordias, qvæ, existente
casu vacantiæ, inter hæredipe-
tas æqvalis juris & conditionis,
nunqnam non oriri solent, esse il-
lad ex utilitate publica qvam ma-
xime, ut cui, privilegio peculiari
qvodā ætatis & nativitatis præce-
dētiā tribuit natura, ille qvoq; fra-
tres ætate & nascendi sorte poste-
riores in capessēdo regno antever-
rat. Interim si validæ adsint ratio-
nes, qvæ, salva & incolumi civita-
te, ad illius, puta primogeniti sen-
sum arbitriumqve imperii clavum
non posse venire urgent, urypte
si mente captus: si sceleribus ne-
fandis & exitialibus deditus: si
tyrannidis non nuda suspicione
gravatus: si patris graviore sen-
tentia aut suopte nutu judicioqve
jam ante exclusus fuerit; certe
non impugnamus, qvin ab ordi-
ne

ne naturæ illo deflecti & ad se-
cundogenitum ordine & jure eo-
dem devolvi queat imperium. Ab
hisce vero casibus si discesseri-
mus, primogenituræ sua ratio,
suum decus atque privilegium
certe salvum manet atque inte-
grum.

Aph. V.

Juris hujus fundamentum quæ-
rimus non in legibus naturæ,
nisi supponamus mediate & hy-
pothetice inde derivari posse: neq;
in hæreditatis aut consangvi-
nitatis: nedum in positivo jure
divino: multo minus in tacitæ
electionis specie aliquæ. Sed con-
stitutum volumus juris illius, de
quo quæritur, fundamentum in
indissolubilitate regni: imo in in-
stitutis tantum non omnibus iis,
quæ faciunt ad conservandam il-
lius compagem incorruptam. Un-
de neque injuste deducimus quo-
que

que conseruum hoc, qvod fratreſ ſemper ſint præferendi ſorribus, qvamq; longius ſtare provegetis. Præſertim cum nihil frequentius obvenire ſoleat, qvam ut regnum, per teminarum matrimonia cum exteris contracta, diſtrahatur & prælentiffimis exponatur periculis: qvorum non ultimum multis haberi ſolet, qvod in conſortium thalami admissus princeps extraneus, communiter principem luæ gentis lemet natum ſentiat potius, qvam ſuo populo le natam consecratamque regina meminiffe ſoleat.

Aph. VI.

Ad exemplum rerum natura- lium, qvæ a radice formam & originem arceſſunt; cum in filio repubefcat pater, teste Erasmo, filiusque primogeniti ex radice privilegiata eadem cum patre; qvid iustum magis, qvam ut

ut patris sui privilegio utatur & primogenituræ ius non personæ, sed qualitatis illius atque conditionis esse censeatur? Ore gladii illam controversiam definiri voluit OTTO M. Imperator Germaniæ, nos gladio oris, eventu perinde certo, sed magis securo illam a principe controversiam dirimi posse censemus.

Aph. VII.

SI contingent defuncto regi aut regni hæredi fratres in vivis etiamnum superstites, præter solum, quam ipse genuit: deficiente linea perpendiculariter descendente prima ad secundam, ius successionis transfundit, fratresq; prout gradu & ætatis prærogativa digniores fuerint: ita alios aliis potiores esse, ætate senioriores junioribus eodem protogonias jure præcedere debere, nulli dubitaverimus. Linealem suc-

succedendi modura istum non
ratio ipsa solum, sed usus qvoq;
consecravit, ostendendo illum or-
dinē atq; rationem ad conservan-
dam salutem publicam, ceteris
accomodata magis esse, adeo-
que aliis præferendam. Ex illa
vero cognatica & agnatica suc-
cedendi rationale, qvænam præ-
valere debeat, illud ex legibus
fundamentalibus cuiusq;e imperii
dijudicandum. Illis deficientibus,
licet disceptatio controversiæ il-
lius coram arbitris naturaliter in-
stitui deberet, provocationem
tamen ad Martis arbitrium,
ut plurimum fieri solere, præ-
sertim a dissidentium parte va-
lentiore, usus ipse rerum hodie
qvoq;e, sub exemplo decantatis-
simæ JULIACENSIS prætensionis il-
lius, locuples testis est.

Aph. VIII.

SI accidat, ut filiorum unus sit
in

in privata patris fortuna natus,
 & ceteri parente jam summis
 rebus admoto: etiamsi exemplis
 & rationibus non contemnendis
 pugnant politici in illius proli-
 favorem, qvæ non in privati ho-
 minis, sed regio thalamo suscepta
 fuerit: ob magis prægnantes ra-
 tiones tamen nos ab ejus ut &
 posteritatis illius partibus stamus,
 qvi a patre ante acquisitam di-
 gnitatem ex legitimo matrimonio
 natus fuerit.

Aph. IX.

Facto, ut parenti regi filii &
 legitiimi & simul naturales
 fuerint: illos, qvamqvarū vel de-
 inceps nati fuerint, in successio-
 ne imperii præterri debere dici-
 mus. In aperto etenim est, qvod
 filii naturales, etsi legitimati, non
 sint sine macula, cum non in spem
 imperii geniti neqve justi ma-
 trimonii sine sint concepti, sed ad
 desul-

desultoriam parentis utriusque
libidinem saltem existinguendam.

Aph. X.

FACTO, ut ex thalamo regio,
genitura & puerperio eodem,
gemelli prodierint, primogeniti
tumqve dignoscere non potuerint,
qvorum interest, vel non volu-
erint; qvemadmodum Aristode-
mi regis Lacedæmoniorum uxo-
ri ille in morte casus obtigit,
prout refert Herodotus Lib. VI.
vellemus qvidem utrumqve, si
fieri posset, admitti. Verum cum
ad perniciem civitatis capitalior
pestis nulla esse posse, qvam dy-
archia & qvæcunqve regni di-
visio; sorti non Apollinis, qvem-
admodum in citato jam casu a
Græcis olim factum fuit, sed
summi Numinis, in æqualitate
naturæ & juris utriusqve: & si
illa neqve placeat ratio, eorum,
qvo-

qvorum interest, electioni res
permittenda est.

Aph. XI.

HAc nostra de primogenitura
ejusqve jure, hypothesi,
parricidio, qvi Turcarum mos
est, portam nullatenus apertam
volumus; potius cum sit illa re-
gum atqve regni non ultima ca-
lamitas, esse solos. ad officium
igitur primogeniti pertinebit in
longum consulere sanguine pro-
ximis, iisdemqve, si opus fue-
rit, liberalem & vitæ & condi-
tioni eorum convenientem su-
stentationem prospicere, ne qvæ,
subducto vitæ & rei gerendæ
nervo, plebejæ seditiones priva-
tim existere solent, summam i-
plam imperii corripiant, inque
nervum imperii, majori vi atqve
auctoritate erumpant.

Aph. XII.

ITa vero stipendia & famulitia
&

& domicilia & cetera iura principum horū constituenda sunt, si cum *1110* Vespasiano non *unius*, in morte pœnitere velit primogenitus, ^{a)} ut nomine & veneratione subditorum magis, quam auctoritate & potestate, aut si dicere mavis, *consortio regni*, tales salutentur.

(a) Domitiano fratri regentis primogeniti indulgentia nimia pro stimulo erat ad assequendum parricidio imperium, quod iusto diutius sibi alioquin exspectandum videbatur. Sueton. *Titus Cap. IX.*

Hæc quæcunque fuerint, pro argumenti dignitate non satis elaborata, rogo B. L. velis angustiæ temporis ut & deficienti rerum gerendarum nervo, quo utroque malo, in præsentia premor, referas accepta, Si mitiores vices in posterum concesserint fata, curæ posteriores, si non

non meliores, certe non deterio-
res ea, qvæ jam defunt, supple-
bunt. Qva privatim concepta
spe de ingeniorum, secundo
qvam primo partu, magis gene-
roſa atqve præstanti fœtura, gen-
tium *primogeniturae* tamen ejus-
qve indoli privilegioqve nil de-
rogatum volo. Vale & fave,

